Jak vypadali před 100 lety...

POINTER

Anglický buldok. Anglický setr. Pointr. Bez ohledu na pořadí: triumvirát hrdého Albionu. Někdo by jistě mezi chloubu a symboly britské kynologie zařadil ještě mastifa, bladhaunda nebo jiné z desítek národních plemen. A jistě by věděl proč. „Klasiky“ se však stávají jen vyvolení...

Současný pointr

V popisu pointra se sice před sto lety psalo, že „lebka jest široká a ukončení čela k nosu silně vykrojené“, dobové kresby a snímky však ukazují, že typicky proláklý, konkávní nosní hřbet s výrazným přechodem ke strmému stopu nebyl tehdy zdaleka tak dramatický jako v současnosti. Pointr byl vnímán jako jeden z krátkosrstých ohařů své doby, blízký příbuzný ostatních stavěcích psů, zejména v kontinentální Evropě známějších ohařů německých. Za přechod od německých „kraťasů“ k anglickým pointrům byli pak považováni ohaři výmarští neboli „výmaráni“, kteří měli vzniknout křížením ohařů německých s ohaři anglickými mezi lety 1850 až 1870.

Oproti německých ohařům byla u pointrů ceněna jejich větší živost a rychlost, zejména však pevné a spolehlivé vystavování. Této mimořádné schopnosti bylo dosaženo tím, že Angličané nenechávali pointry aportovat ani pracovat po způsobu barvářů nebo dokonce honičů, ale cvičili a používali je výlučně jako výsostné specialisty na „blesku-rychlé i pevné zavážení a vystavování zvěře“. „Je věru nádherný pohled na pointry, když mezi sebou při honu sekundují,“ napsal před sto lety V. Fuchs. „Jest to tenkráte, když dva a více pointrů najednou v poli pracuje a jeden zvěř navětřiv, vystavuje tutéž. Jako na komando zarazí jeho soudruzi v práci a ačkoliv sami žádnou zvěř nenavětřili, všichni pojednou vystavují, pozorujíce prvního, který zvěř před sebou má.“

Jaké rozdíly najdeme ve sto let starém a dnešním standardu? Nepatrné. Výška byla tehdy stanovena na 60 až 66 cm, dnes činí 63 až 69 cm u psů a 61 až 66 cm u fen. Ve zbarvení se tehdy nehovořilo o dnes přípustné jednotné a trikolorní variantě. Výraz je dnes charakterizován jako jiskrný a laskavý, v minulosti se vzletněji pravilo, že „duševní výraz jest plný temperamentu, pozornosti a inteligence.“ O dnešním oku už se nedovíme, že je „stále nepokojně živé“, v ostatních znacích tělesné stavby a vzhledu se už standard takřka do detailů shoduje.

První pointr se v Anglii objevil kolem roku 1650, kdy zde byl použit k vyhledávání či vystavování zajíců pro coursing, polní štvanici grejhaundů. Na britské ostrovy se dostal z Pyrenejského poloostrova, kde byl již dlouho předtím znám jako „punta“, tedy pod jménem téhož významu jako anglické point - ukazovat. Tohoto psa známe z rytiny Philipa Reinaglea, publikované v The Sportsman's Cabinet roku 1803. Slovům Václava Fuchse však rozhodně dává za pravdu portrét pointra významného anglického malíře Arthura Wardlea z počátku 20. století, tedy právě z doby před sto lety.

Michal Císařovský

Foto a repro: CANIS – Media

Jak vypadali před 100 lety...

Wardle

K předním chovatelským stanicím pointrů a anglických setrů počátku 20. století patřila „Stainton Gundogs“ z Nelson, Lancs. T. H. Moorbyho; pyšnila se důrazem na spojení nejkrásnějších výstavních a pracovních vlastností svých psů. Vítěze Birmingham National Show, držitele Chalenge certificate a řady prvních cen, psa Saddlebacka, bychom dnes jako pointera rozpoznali asi jen ztěží. Přesto, že byl zapsán v Plemenné knize anglického Kennel Club (K. C. S. B.) až pod číslem 1883 F. F. počátkem 20. let

Pointr v poli z knihy Václava Fuchse z roku 1903

Ke šlechtě mezi pointry patřili v Anglii psi z chovatelské stanice „of Crombie“; klasikou se stala fena Elizabeth of Crombie, pocházející ze spojení slavných rodičů Lune Snowflake a Beauty of Crombie, narozených na přelomu prvního a druhého desetiletí minulého století

Reinagle